

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

د لنډو کيسو ټولگه

کر مه کلی

لیک
زرگی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

گرمه گلی	::	کتاب	◆
زرگی عليخېل	::	ليک	◆
زرگی عليخېل	::	کمپوز	◆
alikhailnajeeb@gmail.com	::	اي مېل	◆
03023823974	::	موبائل نمبر	◆
العکراش کمپيوټر گرافکس	::	پوښتی	◆
500	::	تعداد	◆
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::	له خوا	◆
گوارخ پبلي کپشن جناح روډ کوټه	::	پبلشر	◆
2019ع	::	چاپ کال	◆
150	::	پيه	◆
د هوندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه			
کتاب پلورنځی، ريگل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه			
ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه			
تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه			
اباسين کتابونه پلورنځی، مين قصبه کالوني سټاپ اورنگي			
ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي			
پښتو اکېډمی، بک شاپ، پېښور يونيورسټی، پېښور			

تړون

زما د ټولو خواخوږو

يارانو

په نوم چي زما د غم او بنادۍ ملګري دي

زرګی عليخېل

ڊالی

د

سعادت حسن منڻو

وسپڻخلي روح ته
چي قلم ئي رشتيا او بر بند ليڪل

زرڪي عليخېل

لاڙ

7	د زړيڪي عليخېل..... ماڻھام خيٽڪ
16	ميينه او مننه
19	(1) ڪرمه ڪلي
24	(2) وڙوند
28	(3) دنده
38	(4) خط
49	(5) چمچه
54	(6) ڪمان
56	(7) لاهاصل بشر
62	(8) لوبته
72	(9) نخينه
75	(10) ويلن

د زرگی علیخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله یوه لویه موضوع ده او بیا که په نړیواله کچه په عمومي توگه او په ادب کې په خصوصي توگه او بیا په ادب کې هم په افسانه کې خاص الخاص توگه یوه لویه موضوع په هر دور کې پاتې شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر اړتیا لري، ولي چې د دې موضوع په اړوند مور په یو خاص ټولنیز نظام کې د استوگنې له سببه خپل اصل هم لارښوونې کولای شو او دغه رنگه د دې په وسیله د خپل ټولنیز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم ترلاسه کېدی شي، خو د ټولونو نه اول دا خبره ضروري گڼم چې اول جنس باندي خبره اوشي چې جنس دی څه شی؟ جنس څه ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څه شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسې افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره اوشي چې په دې کتاب کې په افسانو کې موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهې کومک نه یوازې ترلاسه شي بلکې برلاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کې جنس په ډېرو محدودو معنو کې راخستې شوی دی. لکه فرهنگ اصفیه کې د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنگ په فیروز اللغات کې ئې هم قریباً قریباً هم دغه معنی دي. ولي د

ګرمه ګلی

زړګی علیخېل

انګرېزی په ډګشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډګشنري کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: يعنې نر او بنځه يا نرينه او بنځينه کردارونو له کبله يا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپير او هغه ټول څيزونه د کومو چي تعلق د جنسي اسودګی يا د زېږون سره دی. يا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چي دواړه د يوه بله تقاضا کوي. دغسي اکسفورډ ډګشنري کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او بنځه کې توپير يا تمیز دی. خود جنس د جدید استعمال له رويه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپير يا تمیز په حواله په نر او بنځي کې فرق دی.

د علم سماجيات له رويه په حياتياتي بڼه د نر او بنځي توپير يا تمیز له وجي جنسي رشته يوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضرورياتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني ليک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکيو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

يعنې د جنس نه مراد د نر او بنځي د ملاپ د پارو د اعضاؤ تناسل د اشتعال او بيا د دغه اشتعال په نتيجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

گر مه گلی، زړگی علیخېل
غرض مذكر او مونث یا نرینه او نبخینه کردارونو
کي د مشترکه مخصوص حیاتیاتی تعلق لرو چي دې تعلق
ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.
ډاکټر نعیم احمد د فرائید په حوالې د جبلت داسي
تعریف کړی.
جنس یو پیدائشي خلقي رجحان دی کوم چي د
نفسیاتی اعمالو رهنمائي کوي. مثلاً د حسن جبلت،
ادراک، حافظه، تفکر او داسي نور. په رنگ د نفسي
اعمالو په هدایت او رهنمائي عضویه یو مخصوص هدف
په لور وړل، جبلت ته د یو داسي سیند یا خوړ سره تشبیهه
ورکړی کېږي یا شوې ده کوم چي تل تر تله په خپلو ټاکلو او
معینه لارو بهېږي.
د هر جبلت څه نا څه مقصد ضرور وي. مثلاً د
جنسي جبلت تعلق په بنيادي توگه د نسل د بقا سره دی او
په دې حواله په انسانانو او ځناورو کي فرق دی. په
انسانانو کي د جبلت د کارروائي تعلق د نسل د بقا سره سره
د سماجي عمل سره هم وي. (اگرچې د داسي صورت تعلق
د شعور او ارادې سره دی). ولي ځناورو کي د څه مقصد د
پوره کولو هیڅ سوچ نه وي بلکې د ځناورو جبلت، برای
جبلت وي. ولي چي دوی کي د جنسي جبلت د پکارونې
تعلق د هیڅ قسمه سماجي عمل سره نه وي. د دې نه موردا
نتیجه اخذ کولای شو چي په انسانانو کي جنسي جبلت د
مخصوصو رجحاناتو تابع وي او هم د دې مخصوصو

گر مه گلی زړگی علیخېل

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنيز اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دي وي چې د هېڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغير هم یو نریا بنځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې مور سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خور وور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم څېړلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعری کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غارو کې دا موضوع ځای په ځای څېړلې شوي او څېړلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعری کې جنسیات خپله موضوع گرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعری محور گرځولي او نن سبائې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماټو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

گر مه گلی
زرگی علیخېل

ځای پکارولی شوې چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسینہ گل او داسی نورئې ښکاره نومونه دي. خو زرگی علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولگه کي جنسي حسیات په ډېر جرأت، بې باکی او د اصلاح په خوځښت کي راغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرگی علیخېل نجیب په دې ټولگه کي ټول ټال لس افسانې شاملې دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کي زیر بحث ده. خو د زرگی علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې څنگه نوري ستونزي په ټولنه کي ویني او د خپل لیک موضوع ئې گرځوي هم دغه رنگ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهي پرې څوک قلم نه پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرگی علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نه ځان غلی کړی او نه پرې سمجهوتې ته تیار دی او چي څه ئې په دې ټولنه کي لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته دیو ستونزي په شکل کي را وړاندي شوي نو د خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول بڼه نه ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسي افسانوي رنگ ورکړی چې په کیسه کیسه کي ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نه ده پرې ایښې. څو چي کله کله ډېر ښغ پرې راغلی خو فنکارانه

گر مه گلی زړگی علیخېل

ریاض کي ئې بیازر خان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینیه پپرایه کي رانغښتې. دا افسانې گوچي د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چي د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

گر مه گلی یوه اصلاحي افسانه ده چي د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. گر مه گلی لکه چي د نوم نه ظاهره ده د ژو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معني ئې د خوندي. په دې افسانه کي بناغلی لیکوال په دوو زاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضح ابلاغ تر دغه سنگمیله خان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او گر مه گلی هغه علامتونه دي چي که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستنې غلطه او نا مناسبه پکارونه او په گر مه گلی کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رگونو نه د هغوی رگونو ته د وینو انتقالول په خپله خان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چي که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

گره مه گلی زړگی علیخېل

وړوند یو علامتي افسانه ده. خو علامت ئې ډېر گونجلك نه دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسیاتو او جنسیاتو اډانه ده. دا افسانه د حسیاتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسیاتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېزوالی یو په دوه شي او هغه د خیزونو پېژندگلو د هغه د آواز نه په بڼه طریقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د رانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نه ویني نو ته خو ئې وینې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضح دی. هیڅ پیچیدگي په کي نشته. ترڅه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه یوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موبنلې ده او په دې موضوع یا د دې سره تړلې بلا افسانې لیکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ټرننگ پوائنټ د درېیم گړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اړوچ ده. په بڼخي د بدگمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ یوه زورداره څپره ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي لیکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او بیاد جینی ورسره اړیکه یوه نوې تجربه ده. بڼه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

ګرمه ګلی

زړګی علیخېل

ادب کي د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسي بېلګه ده چي هرچاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلاد اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنگ ئې بېللی نه دی. د افسانې خواږه په کي تر آخره ځان نبودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کي تلوسه کمه ده، خود افسانه د رئیليزم یا حقیقت نگاری داسي یوه بېلګه ده چي د داسي ستونزو په بییا مور په ټولنه کي مخ کېږي خود صنفی امتیاز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقیقت نه هر سړی خبروي، ولي د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نه شي کوی او دا افسانه د یو داسي حقیقت بنکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پیغام ئې د علامت یاد تخلیقيت په ځای ډېر ښغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي دانس اصلاح هم ده.

نخبه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

گر مه گلی
زړگي عليخېل
په کي بنودلې شوې ده چي دنراو د بنځي په بې اعتمادی
بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً
په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم یوه
نیوکه ده چي ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې
لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کي ټولي افسانې چي حوالې
ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کي جنسي رجحانات
اوروئې په گوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په
خیال د دې نه دي هرگز څوک دا معنانه اخلي چي گنې د دې
نه د لیکوال خدای مه کره د فحاشی اړخ ته د ټولني د بوتلو
هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چي
د یوې داسي غټي تناکي په شکل کي موجوده ده چي د
ټولني په رگونو کي له درده څرېکي وهي او دغه تناکي ته
زړگي عليخېل نجیب د یو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره
کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چي
یوازي مریض پرې نه بڼه کېږي بلکې د ټولني د خالصي
اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

ماننام خټک ایډو کېټ

فرید چیمبر، کراچی

18-09-2019

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملگرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې درېمه د لنډو کیسو ټولگه ستاسو مینه والو تر لاسو در ورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر گزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هري ژبې ادب د هغه د تخليقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډايه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخليقي ادب پنگه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبياتو کې د کیسه ايز ادب صنف د شاعری د صنف په مقابله کې ډېر کم تخليق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ايز ادب خواته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ايز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لگيا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخليق سره سره د کیسه ايز ادب خواته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو گاونډيو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولگي پر لنډو کیسو څه تبصره کولنه غواړم، د بنو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دي وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ايز ادب په لمن کې یوه گټوره اضافه وگرځي.

گر مه گلی زړگی علیخېل

دلته به زه د هغو ملگرو مننه خپل فرض وگنم چا چې
په دې ټولگه کې خپل تروسه څه ناڅه ونډه شریکه کړې ده.

زړه ته راتېر، د تکل د دنیا نوموړې شهره، زما ادبي
ملگری او ډېر خوږ انسان بناغلي ایدو کپټ ما بنام خټک
صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولگې پر متن ئې خپله
علمي رایه له تاسو سره په تحریري توگه شریکه کړه. هم دی
ؤ چې د دې ټولگې د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو
ځلي بیائې د زړه له کومي مننه کوم. الله دی د ده نېستي پر
مورنه راوړلي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خوبې شمېره او
خدای دي ئې راته ژوندي او گړندي لري، د خپلو ټولو
خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډه گیر نه را کوي،
ماد پښتو ژبي وچوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد،
خوشحاله او بنا د لري.

د سبا وون پښتو ادبي ټولني کوتي صدر بناغلي
عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني داړخه ئې
دا ټولگه خپره کړه.

په آخر کې زه د گران، خوږ او پر پښتو مئین
ملگري محمد نسیم خان توخي د زړه له کومي مننه کوم چې

زرگی علیخېل

ګرمه ګلی

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورین تندي پر خاڼ و منلی
او دا ټولګه ئې د چاپ په ګڼه بنائسته کړه. خدای دي
داسي پر پښتو مئین خوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله
لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زرگی علیخېل

سېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

گر مه کلی

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کېښي، څوک په خدائي مرگ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زه په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلگونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرگ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرگ خاني". نن مي زړه غواړي چې ځواني مرگ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوي وکړم.

زه او خاني د وړو کوالي ملگري وو. په سکول کې د لومړي ټولگي څخه بيا تر لسم ټولگي پوري، په محله کې هم سره گاونډيان، زموږ د دواړو مېنډي لکه سکه خوښدي داسې سره ملگري وې.

خاني کله هم له ما او مالده، د زړه حال نه وپت کړی. تېر کال خاني ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندي وکړل، خو د روغتيا پر ځوانې گام نه اخستی. د دې ناروغۍ له مخه خاني له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

گرمه گلی زړگی علیخېل

ته روږد شوی و. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري
سړی و، د خاني سره د پیسو کمی نه وه، هره ورځ به ئې خان
ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت اوولس (۱۷) کاله و. خامه
خواني ئې وه، د خوانی توده وینه ئې په جوش کې وه، د
فیشن ډېر شوقي و، ماخو هیڅ کله هم دی په داسې غلطو
لارونه و لیدلی چې په هغه کې خوانان د خپلي خوانی او
گرمي ویني د لاسه شکېږي او دویمه دا چې په خاني کې یو
بل خصوصیت دا هم و چې هغه به هر ضرورت مند ته د خدای
د رضاد پاره وینه ورکوله، ولي چې دده د ویني گروپ 0-
(او، نیگیټیو) و چې دا وینه د ډېرو کمو خلکو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې
درد کولو، مړه تبه ئې په وجود کې خوره وره وه، یوه ورځ د
خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژرغوني لهجه کې ئې
راته ووئیل چې

"زویه! ته خو خانی یو ډاکټر یا مالاته وربنکاره
کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".
ما په جواب کې ورته ووئیل چې "ضرور، زه به نن
نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترگو ولاړه. زه هم لږ ساعت
وروسته د کوره و وتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور
کې په خپله کوټه کې پر پلنگ پروت و. ما قانع کړو چې
ډاکټر ته ځو، ده هم څه ضد ونه کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل

ڪي راسره روان شو، دواڙه زما پرموٽرسائیکل ڪنبنسٽو او
د بناڙپه خوا روان شو.

زما يو ملگري چي په يوه پرائيوٽ هسپتال ڪي د
يو نوموري فزیشن ڊاڪٽر سره اسسٽنٽ ۽ هغه ته ورغلو.
هغه زمور ڊپر بنه هرڪلي وڪري، د خاني د پاره ئي جوس او
زما د پاره ئي شني ترخي چاي را و غو بنٽي. پر ڊاڪٽر
صاحب ڊپرزيات رش ۽، خود ملگري په برکت مور ته ڊپر
زوارا ورسېدي. ڊاڪٽر صاحب ڊپر خورا انسان ۽، د خاني
و ڪيفيت او حالت ته چي ئي وڪتل نويو شو پو بنٽي ئي
خني وڪري. بيائي دوه ٽيسٽونه را وليکل چي "دا ٽيسٽونه
وڪري او بيائي ماته بنڪاره ڪري". مور ڊاڪٽر د ڪوٽي
خخه را ووتو، را غلو ليبارٽري ته، هلته ئي د خاني خخه
تقريباً لس سي وينه وایستله او مور ته ئي د نيم ساعت
انتظار ڪولو ووئيل. مور بپرته د هغه ملگري خواته را غلو
چي د ڊاڪٽر صاحب اسسٽنٽ ۽. نيم ساعت مو د آخواد ي
خوا مجلسونه وڪرل، ملگري مي راته ووئيل چي "زه ڄم د
خاني ٽيسٽونه را ورم". هغه د ليبارٽري خواته ولاڙي، لڙ
ساعت وروسته بپرته راغي، د ٽيسٽونو رپورٽ ورسره ۽،
مور ئي ڊاڪٽر صاحب ته وروستو، ڊاڪٽر چي د خاني
رپورٽ وڪتي نوئي ووئيل، "دومره خاص ڪيسه نه ده، ستا
دهدو تبه ده، خدای به دي بنه ڪري". بيائي پر پرچي دوا
ليکل پيل ڪرو "ها دا واخله، پروخت ئي وركوي، پرهيز دي
بالکل نه ڪوي، زره د خلاصه دي هر شي خوري".

گر مه گلی زړگی علیخېل

موږ هم را ولاړ شوی د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنگه
وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما برغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه".
خاني ته ئې ووئیل چې "ته د باندې کښېنه، زه د ته ستاد
پاره یوه دوا ور لیکم". خانی او زما ملگری دواړه د باندې
ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زه پر چوکۍ
ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کې
راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څه دی؟".

"ډېر نږدې ملگری می دی"

"ستاد ملگری ایډز دی"

"ایډز؟". له مائې لارې ورکې کړې، نه پوهېدم

چې دا ئې څه راته ووئیل.

"هو، ایډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شریف او
خانداني ځوان دی". ده خو هره څلورمه میاشت د خدای د
رضاد پاره و ضرورت مندو خلکو ته وینه ورکوله، نو بیا
څنگه کېدای شي چې دی.....

"ایډز نه شرافت گوري او نه خاندان، او دا هم
کېدای شي چې ده چې کوم وخت آخري حل وینه ورکوله نو
هغه وخت د وینې سرنج استعمالی شوی وي، دهغه څخه
هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د ده پوره پوره خیال
وساتئ، د ده سره بېخي لږ وخت دی، که ووایم نوزیات نه
زیات شپږ میاشتي، تاسو دی د ده په ناروغی مۀ خبروئ
کې په شپږو ورځو کې به سترگې پټې کړي".

گر مه گلی زړگی علیخېل

زۀ را ولاړ شوم، دۀ اکثر څخه د رخصت اخستلو
بغير دۀ د کويې څخه را ووتم. خاني مخامخ پريوه چوکي
زما په انتظار ناست ؤ. زۀ چي ئې څنگه وليدم نورا ولاړ
شو. مور دواړه د هسپتال څخه دباندې را ووتو، په يوه
ميدیکل کي مو دوا واخسته، مو تر سائيکل مو د ستينډ
څخه را وباسی او پر کنبښتو. په دې وخت کي خاني راته
ووئيل چي

"ياره! زۀ و تاته يوه لاره درښئيم پر هغه درځه".

ما هم ورسره ومنله، دۀ پراښوولې لاره روان
شوم. کله په يوه گلی کله په بله گلی کښي، آخريوې تنگي
گلی ته برابروم، خاني وئيل چي "پر دغه تنگه گلی درځه
خو لږ په کراره کراره". زۀ هم په دې تنگه گلی کي روان
شوم. د گلی دهر کور يا بيا دويم يا درېيم کور په مخ کي يوه
زنانه به ولاړه وه. مور ته به ئې ډېر په مينه او ځير ځير کتل.
آخري دې گلی ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئيل چي
"تاته در معلومه ده دې گلی ته څۀ وائي؟"
"نا". ما په جواب کي ورته ووئيل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئيل "دې
گلی ته گر مه گلی وائي".

زۀ د خاني په جواب او دۀ په ناروغۍ پوه شو چي
دی څنگه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وينه چي خاني به
هره څلورمه مياشت د خدای درضا د پاره ورکوله. هغه؟

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترگو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډي موريوازينی زوی ؤ. دوې مشري خوښدي ئې وې چي هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کي اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د يو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چي دی به بل واده ونه کړي. قسم ئې پر خپل خای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خواکائی ؤ چي دده سره ئې دابښېگړه کړې وه.

د خالقداد سترگي د واده څخه دوه کاله مخ کي د موهر په يو ایکسډنټ کي زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپريشن کړې، د آپريشن کولو وروسته د خالقداد د سترگو څخه چي پټی لېري کرل شوې نو د خالقداد په سترگو د تيارې پردې پر تې وې. خالقداد ډېر زيات غمگين شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چي د تياره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترگو ته واچولې او په يوې نړۍ لکړه ئې ژوند پېل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اته کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه يو بينا کس چي په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غره په دامان کي د تېرونو کلی درلود. په دې تېرو کي ئې ويوه تېرورته مشره خور ناسته وه. کله ناکله به د خور حال احوال ته ورغی،

گر مه گلی
ز رگی علیخېدل
پوښتنه به ئې پروکړه، بېرته به چا تر بور خپل کلي کور ته
راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یو تر بور د لور
واده ؤ. دده و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. ده هم غوښت چې
ولاړ شي، خو څېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وگړو سره واده
ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د واده څخه یوه
ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې گپې ئې
کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین بېرو سره سپین بېری
ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم ځوانه بدوله.
ولي چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نه لیدلې. د ښځو به که
مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ
کې ورته هیڅ مسئله نه وه.

څېر د واده کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په
نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خواته
ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنلې
(برآمدې) کې ورته نیالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر
کښېنوی. د کور په غولي کې تنکی. تنکی انجونې لگیا وې
اتن ئې کوی. ده هم پردریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري
چشمې ئې په سترگو وې، د اتن په خوا متوجه ؤ، خور ئې
ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، ده هم د
چای او غاړو څخه دوه چنډ خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د
درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

گرمه گلي زړگي عليخېل

زانو کښېنسته. هغه د خالقداد د خورد لپوره لوره چي دې بنيادي ته راغلي وه. هغه خبره وه چي خالقداد وړوند دی. ماشوم ئې په غېږ کي پرې باسي، خپله لمن ئې راپورته کړه او ماشوم ته ئې شيدي (پي) ورکول پيل کړو. دا خالقداد ته مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستي انداز داسي ؤ چي دی د اتن خوا ته متوجه دی. بنځه د يوې بلي بنځي سره په گپه اخته شوه، هلته ماشوم خپلي شيدي راولي، په دې وخت کي د خالقداد کفیت لږ بدل غوندي شو. پرتندي ئې خوله راغله. د بنځي ورته پام شو، زر ئې پوښتنه ځني وکړه چي "خالقداده! څه در وشو، څر خودی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئيل "هيڅ نه، هسي مي لږ گرمي وشوه".

"په دې يخ کي دي څنگه گرمي وشوه، طبيعت خو دي سم دی". بنځي بيا ځني وپوښتل.

"ته داسي وکړه چي يو ماشوم راوغواړه چي ما هلته د سړيو ځای ته بوزي، دلته مي ساه تنگېږي". خالقداد ورته ووئيل او خپله لکړه چي دده سره په څنگ کي پرته وه په تپرولو راپورته کړه او ولاړ شو.

بنځي هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئيل "راشه داماماد لاسه ونيسه او دباندې ئې د سړيو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چي کله دهغې ناستي بنځي څنگ ته تېرېدی نو ئې سرکښه نيولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه دباندې ووتی. ماشوم ته ئې ووئيل "ماد سړيو ځای ته مه بيايه، لږ لږې د ساره گشت د پاره مي بوزه".

گر مه گلی زړگی علیخېل

ماشوم هم هوبنیار و، د اتویا لسو کالو و، خالقداد
ئې د کوره بڼه لپري بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئیل چي "بس
ته اوس څه، زه بیا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښووی او
د کور په خوا ئې ځني منډه کړه.

خالقداد چي کله پوه شو چي ماشوم نشته، لکړه ئې
یوې خواته وغورځوله.... واگي ته ئې لاس کړی.... د تشو
بولو په بهانه..... په دوو تلو کښنستی او چشمنې ئې له
سترگو..... لپري کړې.

دنده

د پنځو شت کلني نازو د واده دوه کاله کېدل. دېرش کلن خاوند قيصر ئې په يوه پرائيويت سېکيورټي گارډ کمپنۍ کې کار کوي. نازو تعليم يافته وه، ښه کارنده وه. د جامو گنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قيصر بيا پرائيمري فيل او د لاس د خواړو نه ؤ. د سېکيورټي گارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس گهنتې به ئې ډيوټي کوله، ده غوښتې هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې او سپېدل د هغې محلې زياتره نړاو ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازديگر به راتلل. په دې محله کې يوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نه ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئيل او سپېده. دې ښځې په اين، جي، او کې کار کوي. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوي دې ته په يوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خياطي يو سينټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعليم سره سره د خياطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بيا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې يو ستائليک (سرټيفيکټ) او يو د جامو گنډلو مشين ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

د باجي او نازو بنهه عليڪ سليڪ او تلل راتل وؤ.

باجي د نازو د هنر خه خبره وه. هغي به هر وخت نازو ته وئيل چي "ته د دي هنر خه خيله پيشه و لي نه جوړوې؟" نازو به انڪار ڪولو او د قيصر په آمدني به ئي شڪر باسي.

يوه ورځ باجي و نازو ته مشين راوړي، باجي نازو ته ووييل چي "ته دا مشين در سره ڪنښپرده، دلته په خپل ڪور کي ڪله نا ڪله جامې ګنډه، زه به و بنځو ته ووايم چي هغوي دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انڪار وکړي، بيا ئي د باجي په ډپر اصرار هو وکړه او مشين ئي ڪنښپووي.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قيصر هم ډپر خوشحال و چي اوس د ڪور ګزران ډپر بنهه روان دي. نازو هم د بنځو جامې جوړولې او ډپر اعلي ګنډل به ئي کاوي.

يوه ورځ د باجي سره يوه بله بنځه چي ډپر سينگار ئي کړي و او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو خه داسي بنکارېده چي دا به ډپر شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئي و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډيزائنو کي را جوړي کړه. بיעه به ستا د مرضي وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووييل. باجي او بنځه بېرته ولاړې، نازو هم ڪنښپسته، بياتي او نا پ ئي ورباندي راواخستې.

د قيصر د ڪور د باندي مخامخ پر تره هر وخت دوه ڪسان ناست وو. په هر روان او راروان کس کي به ئي چرت وهی او بيا به ئي پر هغه خپل مجلس تازه کوي.

گر مه گلی زړگی علیخېل

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وگنډلې. بنځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"څنگه چې باجې وئیلی و له هغې هم زیاته کارنده ئې، هادا واخله ستا حق". بنځې د پرس څخه دوه د شنه زریانو نوټونه راوايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پیسې ځنې واخستې. بنځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبا به زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نورې جامې د گنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولي چې دې نن یو په دوه پیسې گټلې وې.

په داسې کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه برغ وړباندي وکړو "څوک؟"
"دا جامې واخلم را استولي دي". د دباندي څخه برغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټه کړې، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې راواخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه برغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میلم جامې که جوړې شوي وي رائي کړه"

گر مه گلی زړگی علیخېل

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوڼه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوڼه ئې په یوه لاس وروباسله. ډرائیور کڅوڼه ځنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم ووئیلې چې په کور کې یو څه زناني او ماشومان دي، دهغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپوڼه واخلي نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکر دی، زه د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، ته سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم ووئیلې که ستاد موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، ته ودرېږه زه ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکې، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په گډۍ کې کښنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. د باندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله گپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نه معلومېږي، ته گورې نه چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته راروان وي. کله این، جی، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا گډۍ واله خو

گر مه گلي زړگي عليځپل

هره ورغ راروان دی، يوشی نه يوشی به ئې ورته را
اخستی وي".

"هو ياره، زما هم لږ لږ شک پر راغي. خاوند ئې
ټوله ورغ د خپلي غريبی پسې ورک وي، دا هر سهار د
کوره وزې، لياقت بازار چورې گلي ته ځي، تاته خو
معلومه ده چې چورې گلي څنگه گلي ده؟ آښه دا بيا بله
چې ځان ئې ښه سينگار کړی وي خو زموږ په مخ کې په پټه
پرده کې ځي". دا خبره دويم کس په طنزیه انداز کې وکړه.

په دا سبب نازو قيصر نه کړی خبر. خدای خبر چې
هېر ئې شو که ئې په کسته داسې وکړل. د وېرې که له ډېر
اعتباره چې خاوند به مي هيڅ نه راته وائي. د ميډم د
ډرائيور سره د ميډم په گاډی کې په پټه پرده د شاپه سيټ
کې کښېنسته او د ميډم د کور په خواروانه شوه. د نازو هغه
دوو کسانو ته هيڅ پام نه و چې دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسان نن بيا د قيصر د کور تر مخ پر تړه ناست
وو. دوی وليدل چې نازو په گاډی کې کښېنسته او روانه
شوه. يو کس و آبل کس ته ووئيل چې "مانه درته ووئيل
چې دا سمه ښځه نه ده، هغه ده د ميډم زليخا په گاډی کې د
هغې ډرائيور سره ولاړه".

دويم کس په جواب کې ورته ووئيل "هو ياره! ما
خو دومره شک نه و وړباندي، لاکن دا خود محلي گند
وخته".

گر مه گلی
زړگی علیخېدل

دوی دا خبرې کولې چې قیصر د یوې خواځه سر پر
خړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور
دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راخوړند و.
حیران شو چې دا کولف بیا څنگه؟ په دغه سوچ کې و چې پر
تره ناست کسانو کې یو کس پرېغ کړل. "وروره! ستا بنځه
پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په گاډۍ کې کښېنسته او
خداى خبر چېرې ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو.
دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس
ورته گویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلگو ده، دلته دا
دندې نه چلېږي"

"دندې؟ څنگه دندې؟ زه پوه نه شوم". قیصر په
حیرانتیا کې ځنې وپوښتل.

"ځان مه اچوه، ته وائې مور نه پوهېږو چې ستا
بنځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوه شوي یاست، زما بنځه داسې نه
ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا بنځه داسې نه ده نو هغې د میډم زلیخا
سره څه تعلق دی" دویم کس ځنې پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زه میډم زلیخا نه پیژنم او نه زما د
بنځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په
جواب کې ورته ووئیل.

گر مه کلي زړگي عليخېل

"ميدم زليخا هغه بنځه ده چي په دې بنسار کي د لويو لويو خلگو جنسي هوس و سرېدو ته بنځي سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري بنځي و دې کار ته چمتو کوي او پيسې پرگهي، څه دا اخلي او څه دې نورو بنځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئيل او په برېتوئي گوتي ووھلي.

قيصر نور پریشان شو، حيران و چي دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دويمه چا بي هم نه وه ورسره چي د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري ورباندي وغمېدې، کرار کرار يوې خواته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چي نازو داسي نه شي کېدی، هغه خوله ما سره ډېره مينه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چي پيسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منگول کي ټينگوي او بيا چي ئې زړه غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تلې تلې ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چي راکه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چي ولي دي ماته د هوکړه راکړه. ولي دي زه پردی او پيسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوارا روان شو. چي کله خپلي محلي ته را ورسېدی نو چي کتل ئې يوه توره غټه گاډی چي شيشې ئې هم توري وې راغله د ده د کور منځته ودرېده. ده د قدمونه وچ ودرېدل لکه چي مخکه ئې ونيسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازي کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته. گاډی روانه شوه او

گر مه گلی
زرگی علیخېدل

د محلې څخه ووته. دی هم درانه گام په زړه کي د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازي ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دندنه څخه بڼ راغی چي "څوک؟". ده پر بڼ کړل چي "ستا مرگ". دروازه خلاصه شوه، قیصر دیو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چي ولیدل چي قیصر دی نو ئې د ځلې څه ناڅاپه ووتل "ته؟ ته څنگه دا وخت راغلي؟".

"ولي زه دا وخت نه شم راتلی... دا وخت بل څوک راي کي ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند څخه ټینگه ونيوله او په چغو چغو ئې ځني وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

"څه کیسه ده چي دومره قهرېدلی ئې، زمالاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځني د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د ځلې څخه ئې ځگونه غورځول.

"دا راته ووايه چي زما په مینه کي څه کمی راغلی و چي تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، ته څه وائي؟" نازو هم په چغو شوه.

"بڼه نو اوس دا هم زه درته ووايم چي کومه دنده..... د میدم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"ته غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوه کړی ئې، زه خود هغې کورته د ناپ د پاره تللي وم.... هغه....."

"بس بس، درواغچني.... ما پخپله ولیدلې.... درواغچني..... بې حیا....". په غصه شو، د ځلې ئې

گرمه گلی

زړگی علیخېل

لاس واخستی هر شه چي په خله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا
دې خواته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د
گنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو خان خلاصوی،
د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغی وهلی "بې حیا... بد
کرداري... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو
چغی وهلی چي "دا درواغ دي.... زه پر قرآن لاس درته
بدم.... زه بې حیا نیم.... ته پر خدای باور وکړه". نازو
د قیصر لاس تینګ نیولی و په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن
قیصر سرې و، طاقتور و، نازو کمزورې، بسخه ذات.

ناخپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا
وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کي بیاتي ولاړه د نازو
د غورباندې پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته
شوه.... نازو هم هلته پر هغه خای ولوېده.... نه ئې د خلې
أف وختی او نه آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. دلر
ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي
هیشوک هم په دې کوټه کي نه وي. د نازو وجود د ویني د
بهبډو سره کرار کرار رپیدی، سترګي ئې رډي را ختلي وې،
رډ بد ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د
کوټې ووتی او د کوره و تبتېدی. هغه دواړه کسان چي
د باندي ولاړ و یو د بل سره و بوښدل. بیا کور ته دننه
راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

کرمه گلی زرگی علیخېل

وې او نازو حلاله شوې مړه پرته وه. دواړه په منډه د کوره را
ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پوليسان ئې را خبر
کړل، هغوی راغلل مړې ئې وکتی. بیائې مړې د پوست
مارتېم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو
څخه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو
نشئې او ځماری انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله بنځه
وهله، دا بنځه ډېره بڼه بنځه وه. د پردیو جامې به ئې گنډلې
او د کور گزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې بنځې څخه د
ځمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خود هغې په انکار
قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

خط

زما د ملگري نسيم جان عجبه عاد تونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملگرو کول او په ملگرو کې بيا زه چي په هر کار کې به ورسره ولاړوم. که به د شناختي کار د کار و، که د پاسپورټ کار و او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بيا د ده د مئینتوب مسئله وه. يعنې هر کار ئې پر ما بند و او د هر کار د خلاصولو چا بې ئې زه وم.

د ده د مئینتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چي به ئې شین ټکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "دل پھیکا عاشق" و.

يوه ورځ زما د کان چېرې چي ما خطاطي کوله، د خلگو د دکانونو سائن بورډونه او بينرزمي ليکل، ته راغی. هسي خو به په هفته کې درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نيت دکان ته راغی نو زه پوه شوم چي نسيم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چي "ياره منشي! ته خو پوهېږې چي په ټولو ملگرو کې ته زما تر ټولو بڼه ملگري ئې". ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلی مې خوبه شوې ده" ما بيا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نه ده".
"ته خبره خويو واره واوره"

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
"بنه وايه". ما په مسڪي ڪي ورته ووئيل توجه مي د
ده خواته ڪړه او په خپل ڪار لگيا شوم يو بورډ مي ليکي.
"ياره زه غواړم چي هغه انجلي ته د ميني ډک خط
وليکم".

"دا خو بنه خبره ده" ما ورته ووئيل.
"ياره منشي! تاته خو معلومه ده چي زه پرائمري
پاس یم، نه مي خط ليکل زده دی او نه لوستل
"نوييا؟" ما ځني وپوښتل.
"نوييا څه. ته دهغي په نوم يو خط را وليکه بس".
نسيم په حڪميه انداز ڪي راته ووئيل.

"د ميني خط خو زما والله که زده وي چي څنگه ليکل
کېږي او نه مي دا دنده پخوا ڪړې ده، البته ته مي يارئي
کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.
"بس، هر څه چي ليکې خود ميني محبت خبري په
ڪي وليکه". نسيم راته ووئيل.

"سمه ده، زه به ئي سبا در وليکم، نن دا بورډ ليکم".
ما ورته جواب ورکړو.
"نه، نه، اوس اوس به ئي ليکې". نسيم بيا حکم
راکړو.

"اوس ولي؟"
"دهغي د سينټرډ چهټي وخت دی، زه ډاک واله
جوړېږم او د چهټي د مخه ئي سينټرته وروړم".
"سمه ده". ما په خندا ڪي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم
قلم او کاغذ مي راواخستل په خط ليکلو مي شروع وکړه.

گر مه کلي
زړگي عليخېل
"آبسه دا راته ووايه چي نوم ئې شه دی؟". ما ځني
وپو بختل.
"نوم ئې نازينه دی" ده جواب را کړو.
"بسه"

زما خوږې نازيني! بڼې چارې
هيله کوم چي روغه جوړه او بڼه خوشحال ژوند به
تېروي. لاکن زما ژوند ستا بغيره نه خو بڼه دی او نه خوشحال.
هغه په دې چي له کومه ورځ چي ماته ليدلې ئې نو د شپې
خوب را باندي حرام شوی او د ورځي سکون رانه خفه شوی.
ما د خپل زړه خبره تاسو ته مخامخ نه شوه کولی، په دې مي
درته د خط ليکلو جرات وکړي. زه واقعي ستاد حسن
شيدائي شوی يم.

ستا خپل مئين
"هلکه نوم دي وليکم که نا؟" ما د نوم ليکلو په وخت
د نسيم څخه پوښتنه وکړه.
"نافي الحال ئې مه ليکه او د خط د جواب پته ستاد
دکان وليکه، زه خو هسي هم څه تهکانه نه لرم". نسيم په
جواب کي راته ووئيل.
"ياره موب وولي په خرابوې" ما ورته ووئيل.
"هيڅ والله که دروشي، ته ئې وليکه". ده په جواب
کي راته ووئيل.
خبر ما هم د ملگري د پاره قرباني ورکړه او خط مي په
دا ته کو تمام کړو.

گر مه گلی زړگی علیخېل

ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"خپل خون"

خط می په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته
یعنې "خپل خون آرټس، زونکې رام روډ کوټه" پر ولیکله او
نسیم ته می ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بېر د سلام په منډه د دکان
نه ووتی ورک شو. زه هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ
پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په
دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمع ناست و. دوی
هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نه راغی. آخر نسیم تنگ شو
راته ئې ووئیل "یاره! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه رابې شي جواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم
ئې را کړی. ما هم ورته انکار نه شو کولی، کاغذ او قلم می
راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازینې! بڼې چارې

هیله کوم چې بڼه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمع نه راباندي شپه تېرېږي او نه
ورځ. د خدای په خاطر شه جواب خورا کړه، ولي می داسې
څو کلوې. ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"خپل خون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم
جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

گر مه کلي
زړگي عليخېل
هفته تېره شوه يوه ورځ ډاکخانې واله ډاکيه راغی او ماته ئې
ووئيل.

"د ځيگر خون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئيل چي "راکړه". لفافه ئې راکړه، په يو
کاغذ ئې راڅخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سر بېره
د نازنيني نوم ليکلی ؤ. زړه مي ډېر وغوښت چي د نازنيني
جواب وگورم چي څه ئې ليکلي دي، بيا مي فکر وکړی چي نه
د ملگري دی بايد چي ملگري خپله دا لفافه خلاصه کړي او
وې گوري. لفافه مي د ټيبل په دراز کي کېښوده او خپل کار
ته کېښستم.

څو ورځي تېري شوې خو نسيم دکان ته راغی. يوه
ورځ غرمه خواته هغه ډاکيه بيا راغی، يوه لفافه ئې راته
ونيوله "ځيگر خون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني
واخسته، دستخط مي ورکړ او ډاکيه ولاړی.

لفافه مي د ټيبل په دراز کي د هغې لومړی لفافې
سره کېښوده. ما بنام چي کورته تلم نوم مي دواړي لفافې په دې
نيت د ځان سره واخستې چي نسيم ته به ئې کورته وروړم،
هسي هم د هغه کور زما په لار کي ؤ. سيدها د نسيم کورته
ورغلم، د کور دروازه مي وروټکوله، لږ ساعت وروسته د
نسيم کشر وروړو نسيم د کوره را ووتی. سلام دعانه پس مي د
نسيم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کي راته ووئيل چي
"هفته مخ کي زمور پيلار هغه د کار روزگار د پاره ايران ته
ولېږی". زړه حيران شوم چي د تلونه مخ کي ئې راڅخه رخصت
هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د نسيم څه مي رخصت

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

واخستى او د ڪورپه خوارا روان شوم. ڪورته چي راغلم نود
 ماخوستن ڏوڏي تياره وه. ڏوڏي مي وخورله، خپلي ڪوتپي
 ته ولازم، د سدرى (واسڪٽ) د جيب نه مي هغه خطونه را
 وايستل. زرڙه مي و غوبنتل چي وي گورم بيا مي وئيل نه د
 ملگري دي خفه به شي راخه. په دغه هو، نا، ڪي مي يوه
 لفافه خلاصه ڪره، خط مي ځني را اوباسي، په خط ڪي ليڪلي
 خط (خطاطي) ئي ڏيره بنائسته وه. بالڪل ديو ڪاتب په شان
 ئي ليڪلي و. ماته ئي خطاطي ڏيره زياته خوندار ڪره. بالڪل
 داسي و لکه چي ما پخپله ليڪلي وي. د خط متن داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

نه پوهيم چي ستا د خط څه جواب در ڪرم. نه
 مي ليدلي ئي او نه مي اور پدلي ئي. خو ستا خطاطي
 ڏيره د ڪمال ده. زما ڏيره خوبه شوه.

والسلام..... نازينه

د خط متن حيران ڪرم. ولي چي ليڪلي
 خطاطي خو زما وه. لاکن د زرڙه خبره د نسيم جان وه. زر
 مي دويمه لفافه خلاصه ڪره، خط مي ځني را
 اوباسي، د خط متن څه داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

ما اول هم درته وليکل چي ما تاسو نه ليدلي
 ياست او نه اور پدلي ياست، لاکن که زما د زرڙه خبره
 اور بدل غواړي نو ستاسو خطاطي بالڪل زما د

گر مه گلی

زړگی علیخېل

خوښي د خطاط په شان ده. ستاسو خطاطي زما ډېره
خوښه شوه. مننه

والسلام نازينه

حيران ئې کړم چي دا خو بله کيسه ځني جوړه
شوه. د نازيني خطاطي هم اعلى خطاطي وه. بالکل
زما د خطاطي په شان.

زړه مي وغوښت چي يو بل خط ورته وليکم
او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده؟

سهار چي دکان ته راغلم نو اول مي کاغذ او قلم
راواخستی او نازيني ته مي خط ليکل شروع کړی.

اسلام عليکم خوږې نازيني ښې چارې!

هيله کوم چي د ژوند په شپه او ورځ کي به د
خوشحالی شپې درباندي زياتي وي.

ستا خطونه مي ولوستل. تا په کي زما د خطاطي
ډېر تعريف کړی ؤ، ستا ئې مننه. ستا پوښتنه دا وه چي تا
زه نه يم ليدلی، نو که ما ليدل غواړي نو زما دکان چي په
زونکي رام روډ دی او د ځيگر خون آرتس په نامه دی
راشه. بيا د هغه وروسته تاسو خپله فېصله وکړئ چي زه
ستا سره د ميني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځيگر خون

خط مي په لفافه کي واچوی، پته مي پر
وليکله، نزدې ډاکخاني ته ورغلم او پوست مي کړی.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

دوي ورڃي وروسته ڏاڪيه راغي، يوه لفافه
ئي راکره، دستخط ئي رانه واخستي او ولاڀي. زرزر
مي لفافه خلاصه ڪره، د نازيني خطو، د خط متن
داسي وچي

السلام عليكم ڀيگر خون صاحب

هيله ڪوم چي روغ جوڀ به ئي. ستا خط مي
ولوستي. واقعي زما هم ستا د ليدو ڊپر شوق پيدا
شو. هغه په دڀ چي ستاسو خط دومره بناسته او
نفيس دي نوتاسو خپله به څومره نفيس ئي. زما د
استاد خبره چي د خطاطي څخه د انسان ڪردار
معلوم ڀري. نوزه به انشاالله د اتوار په ورځ سهار
ستاسو دڪان ته درځم. ولي چي د اتوار په ورځ زمورڊ
سينٽر چهتي وي. نور مجلس به هم هلته ڪوو.

والسلام نازينه

د نازيني خط مي دوه ڄلي ولوستي، نن د
جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوي ورڃي پاته وي. دا
نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه راباندي يو
ڪال شول، ڀنخي نه تڀرڀڀي. آخر د اتوار ورځ هم
راغله، دڪان مي ښه صفا ڪري، خپلي خطي فنپاري
مي آخوادڀ خواپه ڊپوالونورا ڇوڀندي ڪڀري. لڀ
ساعت وروسته په برقعه ڪي يوه زنانه راغله، مخ ئي
پتهو، سلام ئي وڪرو. زڙه مي راته ووئيل چي دغه ده
راغله. ما ورڅخه پوښتنه وڪره "و عليكم سلام جي".
هغي ښځي مخ لوڅ ڪرو. ماچي ورته وڪتل نو د ڄلي

گرمه گلی زړگی علیخېل

نه مي ناخاپه ووتل "ته، ته دلته څنگه؟" هغې له ما څخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنگه؟". زما د خطا ټي شاگرده فهميده زما مخته ولاړه وه.

"هو زه، راجه راجه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرته چوکی خواته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پريوه چوکی مخامخ ورته کښېنستم. زړه کي مي وئيل چي دا بيا له کومه خوا راغله. ټول جوړکار ئي خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دازما د ملگري او د ډېر لوی خطا ټي ځيگر خون دکان دی". ما رښتوني حال ځني پټ کړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "ته دلته څنگه؟".

"هسي تېرېدم په دې دکان کي مي پام شو نورا وگرځېدم". دا خبره ئي وکړه او شاوخوا ئي په دکان کي راځوړندو فنيارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنيارې دلته څه کوي؟". پوښتنه ئي رانه وکړه.

"دا، دا مي دغسي ځوړندي کړي دي". ما هم فنيارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځيگر خون صاحب چپري دی؟". بيا ئي رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دي خدای وبخښي يو کال مخ کي وفات شو، دا دکان ئي ماته راپاته دی". جواب مي

ڪرمه ڪلي

زريڪي عليخېل

ورڪرو. دا ڊڀره پريشانه شوه. لاندي ڪمڪي ته ئي
ڪتل، بيا ناخاپه ولاڙه شوه "زه ڪم پرمانا وخته دي".
"لڙ ساعت خو ڪنڀنه، چاي يا شربت خو
وچنبه". زه هم ولاڙ شوم او ست مي ورته وڪرو.
"نازه ڪم، د خداي په امان". دا په روانډو
شوه چي زماد ځلي نه ناخاپه دا خبره ووته چي "ته نن
سبا څه ڪوي؟ يعني څه ڪار روزگار دي پيدا ڪري دي
که نا؟".

"هو استاد جي، زه په آرٽ سينيٽر ڪي و
انجونو ته خطاطي بنوونڪي يم، ستا د دعا په برکت د
خطاطي يو ڪتاب مي هم چاپ دي، دهغه ترون مي
ستا په نامه ڪري دي". راته ئي ووئيل.
"مبارک مبارک څه نومبري ڪتاب؟"
"خط نازنين". دي جواب را ڪرو.
په دي نوم اورېدو سره هڪ پڪ حيران شوم. د
وجود وېښتان مي جگ جگ ودرېدل، فهميده زه خپل
خواته متوجه ڪرم او د تلور خصت ئي راڅخه
واخستى. "استاد جي زه ولاڙم د خداي په امان". ماهم
په مږه ځله ورته د "خداي په امان" ووئيلو. زه حيران وم
چي دا خو هغه د خطونو والا نازينه ده. خپل نوم ئي بدل
ڪري دي لکه ما چي نوم بدل ڪري دي. هلته فهميده ٿوله
لاره صرف په دي سوچ ڪي وه چي که ځيگر خون مردى نو
ماته خطونه چالیکل؟ داسي خونه دي چي منشي استاد
راته ليکل؟ نانا داسي نه شي کېدى، منشي استاد ڊپر

زړګۍ عليڅپل

ګرمه ګلۍ

شريف دۍ، که هغه داسي کول غوښت نوبه ئې پخوا لا

کړي و چي څه وخت زه دده پنځه مياشتي شاګرده وم.

د هغې ورځې وروسته نه د نازيني خط

ځيګر خون ته راغۍ او نه د ځيګر خون خط و نازيني

ته. نازينه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه

خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د

استاد و خطاطي ته سل فيصده ورته وه.

چمچہ

له سهار راهيسي وڙي تڙي د ڪوتي بنا رپه
 واهونو گرڇڏي. يوه پيسه ئي هم د خير ي او خيرونو
 جامو په يوه جيب کي نه وه. غيرت دې ځي ته رارسولي
 و چي چاته ئي د يوې روپي سوال هم نه کاوه. اوس نو
 لوږي زور ورباندي وکړو او دې سوچ په مخه کړو چي د
 دې ميرات مږي نس د ډکډو څه چاره پکار ده. په سر
 پک، لوي برېتونه، بېره بېره، د ټيټ (گرډي) قد
 خاوند، لوي خيرون واسکت ئي اغوستي، د قميص
 بټن ئي خلاص، تيز اسماني شني جامي ئي په غاږه،
 په خولو لوند غورپر تندي نيولي، چوتي ئي هم يوه
 شڪډلي او يوه ترلې په پنبو، د سيټه موتي رام د وږو
 وگودام ته مخامخ ودرېدي. اوس نو وخت د ماښام و.
 سيټه موتي رام په گودام کي مخامخ ناست په حساب
 کتاب بوخت و. دي هم وگودام ته مخامخ ولاړ و او
 سيټه موتي رام ته ئي غير خير کتل. د سيټه موتي رام
 منشي چي يو مسلمان و سيټه ته نزدي ډر په ادب
 ولاړ و، په ده کي نظر شو. نابيره ئي پر ده ږغ کړو چي؛
 خله دلته ولاړ ئي؟ څه ورک شه.

گر مه کلي
 زړگي عليخېل
 سیتې هم خپلي سترگي راپورته کړې او د دۀ په
 خوائې وکتل.

اسد هم و برېدی او د پوډري غوندي ئې خپل
 ځيگرو گراوه او د تگ تکل ئې کاوه چي سیتې پرېغ
 کړو.

و درېږه، دا واخله.

سیتې د لسو روپو نوټ و منشي ته ورکړو
 چي دې سړي ته ئې ورکړه. اسد و درېدی چي څۀ به
 راکوي.

منشي راغی او په قهر لړلې لهجه کي ئې و
 اسد ته د لسو روپو نوټ و نیوو او ورته ئې ووئیل؛

آدا واخله، یو خوله تاسو نه یو خلاص، ټوله
 ورځ تاسو یاست او خیرات دی. د دې وئیلوسره منشي
 بېرته دننه گودام ته ولاړی او اسد د لسو روپو نوټ په
 مټ کي ټینگ و نیوو او یوې خواته روان شو. اوس نو
 په دې لسو روپو څه خوړل پکار و، روان و چي پریوه
 دکان ئې سترگي ولگېدلې چي پر لیکلي وو؛

(بمبئی بریانی، فی پلیټ دس روپے)

زړه ئې خوشحاله شو، روح ئې تازه شو. چي دکان
 ته ورنزدې شو نو د بریانی خوړ بوی ئې د سپر مودلاري و
 مغز و ته ولاړی. زرو رغي په دکان کي پریوه چوکی

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
ڪنڀنستي. يولس ڪلن ماشوم ورته راغي او ورته ئي
ووئيل؛

سنگل يا ڏبل؟

ده زرد لسو روپو نوٽو ورتو ونيو، هغه چي د
ده دلاسه نوٽو واخستو نوٽو د ده دلاس په خولو
لوند شوي و. ده ته ئي په تريو تندي وکتل او ورتو ئي
ووئيل چي؛

په نهين چلتا.

دغه لرم، ډېر وږي يم.

ماشوم بېرته وگرځېدي او نارو ئي ڪړه.

ايڪ سنگل.

لږ سات وروسته ئي د اوبو ډڪ جگ او يو
گلاس راوړو د ده په مخ کي ئي پر ټيبل ڪښنو دو. ده زر
گلاس د اوبو نه ډڪ ڪړو او په يوه ساه ئي گلاس تش
ڪړو، بيا ئي بل گلاس ډڪ ڪړو او هغه ئي په يوه ساه
تش ڪړو.

لس ڪلن ماشوم راغي د ده و مخ ته ئي د برياني
پليٽ ڪښنو دو چي ورسره دوې چمچي وي. ده فڪر
او ڪړو چي دا يوه خود خوراڪ چمچه ده نو دا بله بيا
چي غابونه لري د خه د پاره ده؟

ڪرمه ڪلي
زڙڪي عليخېل
غربت او فاقو دې حائي ته رسولي و چي د خانه
سره به لگيا و خبري به ئي ڪولي. دل سوچ ڪولو
وروسته ئي ماشوم ته بڻ ڪرو، هغه راغي

جي اور ڪيا چا پي؟

يوه پوئستنه ڪوم. دا يوه چمچه خود خوراڪ ده
او دا بله غائب لرونڪي چمچه د خه د پاره ده؟
يه گوشت ڪيلئيه.

گوشت؟

هاں جي.

ڪوم دي گوشت؟

برياني ميں هه.

ده زرد خوراڪ چمچه راوا خسته او په برياني
ڪي ئي وو هله. لاندي يوه بپخي وره د چرگ غاره
پڪبني پرته وه. ده چي ورته و ڪتل نو د خانه سره ئي
و خندل او دي چمچو ته گويا شو.

هائ چمچو! تاسو هم ڄومره د ڪارياست. چي
قد مو غت وي نو په لوي د پگ ڪي ڪارور ڪوي. چي قد
مو برابر وي نو په ڪوچني د پگ ڪبني. چي قد مو وور
وي نو د خوراڪ د پاره ياست. چي قد مو زما غوندي
بپخي ڪوچني وي نو د چائ په لڙو ڪي ڪارور ڪوي.

ڪرمه گلي، زريڪي عليخېل

تاسو هم عجيبه ياست، اواره چمچه، غابن داره چمچه، جالي داره چمچه، واه، عجيبه نومونه اورنگونه لري. په ڪور ڪي پيا د زنانو په لاس ڪي او د نرانو پير سرود يو لوي هتتههار په توگه استعمال پري. زما خو هپري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لري. د هر شتمن په څنگ ڪي ياست، د افسرانو په څنگ ڪنبي، د ملايانو په څنگ ڪنبي، د سياسي ليډرانو په څنگ ڪنبي، واه چمچو واه. لکه څنگه چي هغه منشي د هندو سیتھ په څنگ ڪي چمچه و.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لگيا و، چمچه ئي راواخته او په برياني ئي د نس دوزخ ډکول پيل ڪړو.

زړگي عليخېدل

گر مه گلي

گمان

د هغې د سترگو مخته کرار کرار تياره
 خورېده..... پنبوئي کار پرې ايښی و..... وړې
 سترگي..... گول غنم رنگي شهريه ئې مړاوي
 کېدله..... د حسيني حسن واره واره پيکه کېدی.
 وينه..... تکه سره وينه..... خنډه وينه.....
 کومه چي د هغې د مړوند څخه بتدريج روانه بهېدله ،
 په وجه پر هغې کمزوري خوره کړې وه. زړه ئې
 ډوبېدی..... د نبض رفتار ئې واره واره کمېدی.....
 د کوټې د دروازي گنډي کومه چي له دننه څخه بنده
 وه..... ته ئې ډېر په مايوسۍ کتل..... د کور ټول
 وگړي په خپلو خپلو کوټو کي داسي نتوتي وو.....
 لکه مورگان چي د پيشود وپري په خپلو سوړو کي پټ
 شوي وي.

د حسيني د لاس نبض پرې شوی و..... هغې د
 خپل ژوند وروستی ساهوي اخستلې..... ساه ئې واره
 په واره تنگېدله.... او داسي تنگېدله ته به وائې چي يو
 چاد ستوني نه نيولې ده.

د شپې يوولس بجې وې..... د کور ټول وگړي
 خپلو کوټو ته د ویدېدو د پاره تللي وو. پنځوینست کلنه

گر مه گلی
 زرگی علیخېل
 غنم رنگې حسینہ کومه چي یوه ډېره هونبیاره او نیکه
 انجلی وه خپلي انا ته دوا ورکړه او خپلي کوټې ته راغله.
 څنگه چي ئې د کوټې دروازه د دننه څخه گنډي کړه او د
 خپل پلنگ خواته راوگرځېده ناخپه دهغې پښه د یو
 لوی شي سره ولگېده او دا ولاړه پر مخامخ پرته د شیشو
 پر گلابنی ونښته چي له کبله ئې بدبختانه د لاس نبض
 پرې شو.

لومړی خو هغې فکر وکړی چي دومره خوږ نه
 دی، معمولي پرې دی، لاکن کرار کرار د ویني د زیات
 بهېدلو په وجه د دې پر سترگو تیاره خوره شوه..... ژبه
 ئې گونگه شوه..... پښو ئې بالکل کار پرېښودى.....
 دا پوه شوه چي د دې آخري وخت راغى..... دې په زړه
 زړه کي ووئيل چي

"خلگ به وائي چي حسيني خودکشي کړې ده....
 زما د جنازې لمونځ به هم د وخت ملایان نه ورکوي.... پر ما
 به قسما قسم فتوې لگېږي.... زما مور او پلار به له شرمه
 چاته مخ نه شي ښکاره کوى.... زما وروڼه به د خلگو
 پېغورونه اوري..... زما ورېندار گاني به په خپل پلرگنۍ
 کي پر ما خبري جوړوي.... لاکن زما خدايه! ته ښه خبر ئې
 چي ما خودکشي نه ده کړې". دا ئې په زړه کي ووئيل، کلمه
 ئې تېره کړه او سترگي ئې پټي کړې.

گر مه گلی

زړگی علیخېل

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي
 نو هغه ته مور عشق وئیلی شو که نه؟
 ریاض چي یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم
 یافته، جگ نری، د مور او پلار د سترگو تور او د پنځو
 وروڼو تر ټولو کشرنازولی وروړؤ. یوه خور ئې
 درلوده چي هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته واده
 کړې وه.

کله چي ریاض د څوارلسم ډگری تر لاسه کړه نو
 په یوې پراوئيویت کمپنی کي فیله آفسر ولگېدی.
 خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقی په څواروان
 ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري
 غوندي ښکلي سیمه کي د ورکشاپ د پاره د کمپنی د
 خوالېږل کېدی.

کمپنی چي وکتل چي ریاض ډېر محنتي او
 قابل ځوان دی نو ئې د کمپنی فنانس (مالیات) آفسر
 پرچوکی کښېنوی. د ټولي کمپنی کهاته د ده په لاس
 کي وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنی هم ورځ په
 ورځ ترقي کوله.

گر مه گلی، زړگی علیخېل
یوه ورځ د کمپنۍ جی، اېم (جنرل منېجر) دی
خپل دو تر ته راوغښتی، ده ته ووئیل چې "نن نن به
تاسو لاهور ته روانېږئ، داستاسو ټکټ دی، هلته په
لاهور کې ستاسو داستوگنې په یو ډېر ښه هوټل کې
بندوبست شوی دی، سبا ستاسو دسترانور سره ما
میتنگ فکس کړی دی، هادا فائل واخله، اوس اوس به
ئې سټیډي کړې، په دې فائل کې هغه ټول ډیټېل دي
چي د کوم به تاسو په میتنگ کې ډسکس کول وي".
"ضرور سر، تاسو بې فکره شئ". ریاض فائل
اولفاهه ځني واخستله او خپل کین ته ځني روان شو.
ماز دیگر ریاض د کوټي ائیرپورټ ته د دو تر په
گاډی کې ولاړی. په جهاز کې کښېنستی او دوو
ساعتو سفر کولو وروسته لاهور ته ورسېدی. گاډی
تیاره ورته راغلي وه، دی ئې سیدها خپل ټاکلي هوټل
ته ورسوی. هلته خپلي کمرې ته ولاړی. دلې آرام کولو
وروسته ئې کمرې ته ډوډی راوغښتله. د ډوډی
خوړولو وروسته ئې د میتنگ فائل راواخستی، ښه
ئې سټیډي کړی. گهری ته چې ئې وکتلې نو د شپې یوه
بجه شوې وه. فائل ئې د څنگ پر ټیبل کښېنووې او
ویده شو.

ڪمره ڪلي زيرڪي عليخېل

سهار چي را پورته شو نو ئي حان تيار ڪري.
ناشته ئي په خپله ڪمره ڪي و ڪره او د ميتنگ په خوا
روان شو. د ميتنگ حاي هوٽل ته نږدي و. د پرون
ماخوستن گادي، ورته راغلي وه. دي ئي د ميتنگ
حاي ته ورسوي. نيمه ورځ ئي په ميتنگ ڪي تېره ڪره.
ميتنگ ئي بنه ڪامياب شو. دهغه حاي چي را ووتی نو
ئې په فکر ڪي ديوه ملگري دا خبري راغلي چي لاهور
د حسن بنار دي. په لاهور ڪي حسن پرېمانه دي. چي شه
دي زړه غواړي هغه پيدا ڪڀري په ڪنبي. د بنائستو او
تنڪيو انجونو ڪمي نشته. ڊپرو خلگو دا تنڪي غوٽي
حاصلي ڪري دي او خپل ٽول ژوند ئي ورسره تڙلي دي.
ڊپرو خلگو بيا په لڙو پيسو صرف د سات تڙي د پاره د
دي تنڪيو غوٽيو خوند اخستي دي.

رياض اول حل لاهور ته راغلي و. د حسن وليدلو
ته لڙواله شو. زړه ئي و غوڻت چي د سات تڙي د پاره نه
بلڪي ڪه دي د ژوند ملگرتيا د پاره د حسن په بازار ڪي
يوه حسينه تر لاسه ڪره نوبه دي ژوند هوساشي.

په گادي، ڪي ڪنڀنستي، د گادي ڊرائيور ته
ئې ووئيل چي "مينار پاڪستان ته درڇه". هغه هم دي
مينار پاڪستان ته بوتلي. هلته د مينار پاڪستان په سبزه
زار ڪي وگرڇڀدي. هيڇ يو داسي حسن ئي په نظر نه شو

گر مه گلی زړگی علیخېل

چي دده د زړه تسکين ئې کړی وای. بیا راغی پریو
بینچ کښنستی. دلاري په آبله خوا مخامخ پریینچ یوه
بنځه ناسته وه. د ریاض چي په کي پام شو نو بنځه ورته
لږ غوندي پریشانه ښکاره شوه. چي ښه په غور ئې
ورته وکتل نو په خهره کي ئې سترگي ښخي شوې. ډېره
ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري
سترگي، تک تور وښتانه، تک سره لاکن لږ پنډ
شوندان. ریاض د دې ښځي په حسن کي لاهو شو،
ولاړی ورباندي عاشق شو. ریاض د ښځي په حسن کي
لاهو و چي د ښځي هم په ریاض کي پام شونو د لږ
ساعت وروسته د خپل بینچ خځه را ولاړه شوه او د
ریاض د بینچ په خوارا روانه شوه.

کله چي دارا روانه وه نو ریاض د دې په تگ او
وجود کي پام شو. په یو داسي انداز کي را روانه وه چي
د سپري د وجود ټول وښتانه ورته جگ درېدل. په ډېر
زاکت، په سرو شونډو مسکي راغله د ریاض په څنگ
کي پریینچ کښنسته.

"اسلام علیکم" چي څنگه کښنسته نو ئې ریاض ته
سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانی کي نیم جواب ورکړو.

گرمه کلي ڙيڪي عليخېل

"آپ کي ڪو ڏهونڌڙو ٿيو؟" بنڀي ڀه مسڪي شونڊو
ڀه اردو ڙبه ڀو بنڀتنه ڀني وڪڙه او ٽڪري ٽي لڙد خپل
گڙهوان نه لڙي ڪڙو.

رياض چي دڙي گڙهوان ته وڪڙل چي د قميڙ
غار ٽي ڙهه لويه وه، تڪه سڀينه لڪه شيڙي نيمه سينه
ٽي بنڪاره ڪڙهه. د رياض ڙبه گونگه شوه.

"مڻ نه آپ سه ڀوچهاڪه آپ کي ڪو ڏهونڌڙو ٿيو؟" بنڀي دا
ڀل ڀه داسي انداز کي ڀني وڀو بنڀتل چي د رياض د
وجود ٽول وڀنڀته جگ وڙهڙل. بنڀي ڀه يوه گوته د
خپلو وڀنڀتو سره لوبي ڪول ڀيل ڪڙو او دا بل لاس ٽي د
رياض ڀه ڀنگانه ڪنڀنڀنوڙي.

د رياض ڀه وجود کي لڪه ڪرنته چي ڀيدا شي
داسي ڪڀنڀت خورشو. ڀرنتي ٽي د خولي ڀاڀڪي
بنڪاره شوڀي، د سترگور ڀي لا ورك شو.

بنڀي ورته ڀه ڀنگانه يوه ڀونڊه ڪه وركه.
رياض زريدار شو، بنڀي ورته ووئيل چي "مڙهه ساڙهه
ڀلوگه يا ڀنڀه ساڙهه لڙهه؟"

رياض اوس لڙهه ڀيڙي ڀيڙي شوي و. ڀان ٽي
سره سم ڪڙو، خپل حواس ٽي ڀه قابو کي ڪڙل او ورته
ٽي ووئيل.

ڪرمه ڪلي
زڪي عليخېل

"ما چي ڪله تءُ وليدلې نو په اول نظر کي
درباندي عاشق شوم. ستا تر راتگ پوري ما تءُ په خپل
تصور کي حاصله ڪرې هم وي، ما تءُ خپله دنيا هم
گرځولې وي، ما ستا رنگه بنائسته چرته په ژوند هم نه
وه ليدلې، واه، د قدرت خومره بنائسته تخليق ئي. خو
افسوس چي تا څوڪ نه شي حاصلولای. ستا سره عشق
لا حاصل عشق دی. زه شايد د دنيا واحد کس يم چي د
لږو ساعتو د پاره ستا رښتوني عاشق شوم. لاکن زه
دعا کوم چي زما رنگه دي بل څوڪ دا ستا په شان
بنائست باندي عاشق نه شي."

"وه کيؤ؟" بنځي په حيرانتيا کي ځني وپوښتل.

"زما په خيال چي په پښتو پوهېږي؟"

"هاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانوں سے ہے"

بنځي په جواب کي راته ووئيل.

"اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" بنځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تءُ په بني آدم کي لا حاصل بشر

ئې. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکين خو بخښلی

شي، لاکن و نرته خپل ټول ژوند او وراثت نه شي

ورکولای."

لوېته

شاله چي څنگه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر
پر مخ د خوشحالی وړانگې ښکاره شوې. شاله راغله
په دکان کي پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته. پنځوینست
کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر
څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین و،
خو صرف د شاله پر بنائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ
ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سر و خونیم، نېغ
نېغ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو بنځو ته ئې
کپړې (رختونه) ورنښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه
خبره نه وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته
دواړو بنځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په
یوه کڅوڼه کي واچولې او بنځي د دکان نه ووتې. شاله
زررا ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پریښچ
کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنگ کي
کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وږې سره
ئې وږه لگېدله. شاله لږ وڅکېدله. "دا دومره ورځي
چپري وې ظالمي، خو په انتظار انتظار دي ویلي کرم".
دلبر ورته په مینه او گیله منه لهجه کي ووئیل.
"زه هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ویلي
شې". شاله هم په نخرو کي ورته ووئیلې.

ڪرمه ڪلي زڪي عليخېل

"ستا خوبنه ده، خپل عاشق بنه ڪروه، ته زوروره ئي، ته دهر شه کولو اختيار لري". دلبر په جواب کي ورته ووئيل.

"په راروانه جمعه زماد ورو واده دي، يوي دوي بني ڏکي جوږي رانڪاره ڪره".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئي دري څلور جوږي کپري راواخستي چي بېخي بنائستي او گراني معلومېدي.

"دا خو ډيري بنائستي جوږي دي، په خو دي؟". شاله پر کپرو لاس تپر کړي او ځني وي پوښتل.

"ستا دپاره دا قيمت نه لري، تر تا جاردا جوږي". دلبر په جواب کي ورته ووئيل، د شاله فکريه جوږو کي و خود دلبر سترگي او فکريه شاله په وجود کي و. شاله غلي وه، دلبر پوه شو چي گوانن دي کار جوږدي، راعه يو وار ئي بنکله ڪره.

"شاله!" نن خومي ارمان را پوره ڪره"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغي په څنگ کي بيا ورته کښنستي، وره ئي د شاله د وږي سره لگېدله، شاله خاص باک نه په کي ووهي، "يو واردي بنکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووئيل چي شاله لږ وډاره شوه زر

گر مه کلي
لږ ځني لږي شوه. "دلته؟... يا دلته نه... بلکي اوس
نه، بل وخت."
"بيا کله؟... هر وخت مي لکه کتو پراور
خوټکوې."
دلږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئيل "د
واده په ورځ."
"قول دی... بيا خوبه انکار نه کوي؟" دلبر
ځني وپوښتل.
"زه ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او
دلته نه." شاله په جواب کي ورته ووئيل.
"نو بيا چري به سره وينو؟" دلبر زر ځني
وپوښتل او په داسي انداز کي ئي ځني وپوښتل لکه
سم د لاسه دي سبا جمعه شي.
"د واده په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ
شي نو به زه دلته راشم، بيا چي چري ستا خوبه وه هلته
به ولاړ شو خو صرف د دوو گهټو د پارو. "شاله په
مسکي کي جواب ورکړ او د تلو د پارو ولاړه شوه.
دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامي ئي ورته په يوه کڅوڼه
کي واچولې او رخصت ئي کړه.
د جمعي ورځ شوه... ماسپښين ورا تياره
شوه... شاله د ناخوبي او ستريا بهانه وکړه په ورا کي

گر مه گلی
زرگی علیخېل

د تلو خخه پاته شوه.... خنگه چي ورا ولاړه نو شاله زر
زر تکرې په سر کړې، د کوره ووتې او نږدې د بنخود
جامو مارکیت ته ولاړه. دلبر ورته په انتظار و.....
خنگه چي شاله دکان ته راغله نو دلبر په گيله منه لهجه
کي ځني وپوښتل. "خومره ځنډ دي وکړو؟"
"ورا وځنډېله، زه ځوله وخته لاتياره وم."
جواب ئې ورکړ او راغله پريوه چوکۍ کښېنسته.
"د کښېنستو وخت نه لرو، څه چي ځو." دلبر
ورته په ولاړه ولاړه ووئيل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.
"چېري ځو؟"
"ما ديوه ملگري خخه گاډۍ راوستلې ده، ځو
چکرو هو بېرته زر راځو."
"داسي نه چي ناوخته شي؟"
"نه ناوخته کېږي، زر راځو، ته درځه." دلبر د
تاذيلي په انداز کي ورته ووئيل.
"خو دلې به مجلس وکړو، د دباندې تلو خخه
ضرورت دی؟". شاله ورته ووئيل.
"تاله ما سره قول کړی و، اوس گوره بې قولې
مه کوه". دلبر په گيله منه لهجه کي ورته ووئيل.
شاله لږ سوچ وکړو، بيا ئې يوه سره اسوېلي
وکړه او ولاړه شوه "درځه، خو گوره زر به راځو."

گر مه گلی، زړگی علیخېل
دلبر هم خوشحاله شو، د خُلي نه ئې ووتل
"خود، خود، ستا حکم په سر سترگو."
شاله ته ئې ووئیل چي "ته اول درووزه، د
مارکیت د باندي یوه سپینه گاډی، ولاړه ده، دهغې سره
و درېږه، زه دکان بندوم درپسې درخم."
شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په
ټکري کي بڼه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیت
د باندي د یوې سپینې گاډی سره ودرېده. لږ ساعت
پس دلبر هم راغی. دواړه په گاډی کي کښېنستل. شاله
د دلبر سره څنگ کي مخ سیت کي کښېنسته. دواړو د
مینی د رازو نیاز خبري کولې. لږ ساعت پس گاډی د
په یوه سرمایه داره علاقه کي د یوې بنگلې مخته
و درېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کي وپوښتل. "دا
مور چپري راغلو، دا د چا کور دی؟"
"دامي د یوه ملگري کور دی، هغه اسلام آباد
ته تللی دی، بنگله ئې خالي ده چا بي ئې ماته را کړې
ده." دلبر د دې جواب سره د گاډی نه شپوه شو. د جیب
نه ئې چا بي را وایستله او د بنگلې دروازه ئې په
خلاصه کړه. بېرته راغی گاډی، ئې نښاسله. د گاډی نه
شپوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا
هغسي په گاډی کي لږ فکر منده ناسته وه. دلبر راغی د

ڪرمه ڪلي
زرڪي عليخېل

شاله د خواد گهاڙي، دروازه ئي خلاصه ڪرہ "بي غمه
رائه، شوڪ نشته، صرف ما او تايو." دواڙه دننه
ولاڙل، په ٽي وي لانچ ڪي پريوه صوفه سره ڪنڀنستل،
شاله لڙ خوف اخستي وه، دلبر پوه شو چي شاله
خوفزده ده نوئي زرد چاي او جوس پوڀنتنه وڪرہ. شاله
د جوس فرمائش وڪرو. دلبر ولاڙ شو د پخلنڃي
(ڪيچن) خواته ولاڙي. شاله غٽ ٽڪري له خانہ لڙي
ڪرو او په غاڙه ڪي ئي پروت نري ٽڪري ئي په سر ڪرو.
په نوي جامو ڪي ڊڀره زياته بنائسته بنڪار ڀڊه. هسي
هم ڊڀره بنائسته وه. دلبر هم د دوو گلاسونو جوسانو
سره راغي. څنگه چي ئي پر شاله سترگي ولگڀڊي نو
ئي د بدن ٽول وڀنستان جگ جگ ودر ڀدل. وي ويئل
"شاله ته په ڊي جامو ڪي ڊڀره بنائسته بنڪاري".
"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسڪي شونڀو د
دلبر د تحفي تعريف وڪرو. "دا جوسان دي له کومه
ڪرو؟" شاله د جوس گلاس د دلبر څخه ونيوي او ځني
وي پوڀنتل.
"ملگري مي راته ويئي وي و چي فريج د هر ڇه
خوراڪي او ڄنباڪي شيانو ڇخه ڊڪ دي".
"شاله!"
"هن"

گر مه گلی زړگی علیخېل

"خپل قول خودي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانہ انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدلہ. شاله هم د جوس يو غورپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي ورواچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس و. شاله د جوس بل غورپ هم وکړو. داسي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه يو غورپ جوس هم نه و څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سر و نړيو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود د هيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو نادیده حرارت پيدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي يو د بل سره پيوست شوي، د دلبر لاس د شاله پر سينو و موبنتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوبنتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس داسي و چې بالکل د ټينګېدو وتلی و. نرينه شهوت ئې په واک کي نه و. د دواړو شونډي او وجودونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

گر مه گلی
زرگی علیخېل

اوس په خپل سود کي نه وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ
کي لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډي
دواړه د شاله د وجود په منبلو او خېښلو کي پوره پوره
سرگرم عمل وو. حتی چي کوم ارمان د دلبرو هغه پوره
شو، د خولو ډک پک يوي خواته پر صوفه پرېوتی،
پورته ئې چت ته رږ ډکتل او غټي غټي ساهوي ئې
اخيستي. د ده ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي
چي شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه.
هغه یوه لوبته وه چي دا وخت د لبر د لوبو تسکين ئې
کاوی. کله چي د دلبر شهوت بڼه سوړ شو نو شاله ئې
و بنوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لکن د شاله د خلې
هيڅ ږغ نه راوتو، دلبر پوه شو چي په شربت کي رانه د
نشې دوازياته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کي
راشي. لکن هغه لږ ساعت تر نيمي شپې ورسېدی.
دلبر ډېري هڅي وکړې چي شاله په سود کي راولي، خو
شاله په سود کي نه راغله، هغه به ولي په سود کي
راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د يوي لوبتي
په شان چي نه خنډېدی شي، نه ژړېدی شي، نه ږغېدی
شي، نه اورېدی شي، نه گږجېدی شي او نه کښنستی
شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کي. هغه که هر
څه باندي کوي کولای ئې شي.

گر مه کلي زړگي عليخېل

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په يوه نتيجه نه رسېدې. په ډېره پرېشاني کي ئې پر ځان لعنتونه وئيل، خپل د سرو بښتان ئې شکول خو هيڅ فائده ئې نه وه.

ناخپه ئې په دماغ کي يو شيطاني خيال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د گاډۍ په ډيکۍ کي واچوی، وبنگلي ته نږدې د غره په خوا ئې گاډۍ روانه کړه. هلته ئې په يوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذيله د هغه ځای نه د ښار نما خپلي علاقې خواته راغی.

خو ورځي تېري شوې، د يوه شپانه په اطلاع د شاله وروڼو د پوليس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وينو لږلي شلېدلي جامې او سيندل وموندل. ټول وجود ئې د غرو گيدرانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نه و پاته. د جامو او سيندلو په مدد سره د کور خلکو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړی او خونور هلوڼه ئې په يوه بوجۍ کي واچول رائي وړل کلي ته. بيا ئې د کلي په هديره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي ترډېرو ورځو د ښځوله خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلي

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
خوري وڃي، خلڪ تلل راتلل، دعاگاني پسي ڪڍي،
خوانان لگيا وو دعاهه راغلو خلڪو خدمتونه ئي ڪول،
دلبرهم لگيا ووراغلو خلڪوته ئي يخ يخ شربت
ورڪولو او د خلڪوتنده ئي ورماتوله.

نخبه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمی په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. گڼې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمی له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه دهغې ټوله پښه ستر پايه پرسېدلې او تکه شنه او بنتې وه. حالانکې په سر کې د ايو معمولي زخم ؤ. داسي زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمی بدبختي وه که دهغې د شوگر ناروغي وه چي معمولي زخم ئې په يونه جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چي د شمی خاوند ؤ نه پوهېدی چي دا زخم د شمی پر غړي څنگه جوړ شو. دوی له کوټي څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمی د علاج د پاره راغلي وو. د کوټي ډاکټرانو و شمی ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمی چي د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د واده پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنگې او د جگ قد خاونده بنځه وه. يو زوی لس کلن، دوې لونيې اته او شپږ کلني ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

کرمه گلی. زړکي عليخېل
 و. دلاری درائیور و نوپر کور به ډپر کم و. په دوو هفتو کي به
 یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځي د ملک په
 بېلابېلو سیمو کي به ئې د مسافری شپې سبا کولې.
 د خان اکبریو ځوان، جره، د پرش کلن گاوندی لطیف
 چي د خان اکبر په غیر موجودگی کي دده د کور د دباندې
 ضروریات به ئې ورپوره کول، دشمی سره ئې بنه ناسته
 پاسته جوړه کړې وه. بنه سرکاري نوکري ئې درلوده، بنې
 پیسې ورسره وې، هر وخت به بنه تیار گرځېدی. لطیف د خان
 اکبر په مخ کي کوچنی رالوی شوی و، پر لطیف ئې ډپر
 اعتماد او باور و، لطیف به هم د خان اکبر ډپر عزت کاوه.
 شمی چي له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړه زړه کي
 په شدت سره مینه درلوده او په ځله ئې ورته نه شو وئیلای
 یوه ورځ چي خان اکبر په مسافری تللی و لطیف د حال احوال
 د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي
 وو، شمی په کور کي یوازي وه، داسي نه چي دا د لطیف اول
 ځل و چي شمی په کور کي یوازي وي او دی دي راشي. خو
 نن شمی ورته ځان بنه سینگار کړی و، لطیف ئې په خپله
 کوټه کي پر پلنگ کبښنوی، دا ورسره په څنګ کي
 کبښسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو
 سم نه پوهېدی او لږ وار خطا غوندي و لاکن لږ ساعت
 وروسته ئې سر خلاص شو چي دشمی څه اراده ده. شمی

گر مه گلی زړگی علیخېل

ورته د خپلي مینې اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سرپدو د پاره "هو" وکړه.

لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمی تجربه کاره. دواړه په مینه کې دومره غرق ول چې شمی خپل ټول وجود و لطیف ته ور سپارلی ؤ او لطیف د شمی د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق گڼلی ؤ. لطیف د تندی ځوانی په جوش کې د شمی پر چاغ او لوخ غړي ځله کښپوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولگوی چې د شمی د ځلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسې چغه ووته لکه یو څوک چې بل کس په چاره ووهي.

شمی لطیف یوې خواته پوري وهی، کښنسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د شاخکي په شان تک سره، د غاښو نشانونه ول، شمی په گیله منه او ژرغوني انداز کې لطیف ته ووئیل. "ولي ظالمه! داسې څوک کوي؟"

لطیف په مسکي کې ورته جواب ورکړو چې "دازما د مینې نخبه ده، دا به تر مرگه ستا پر غړي وي."
په دا بله ورځ د شمی د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمی پور پرېکړی او د لطیف د مینې نخبه ئې د تل د پاره د ځان سره گورته یووړه.

ويلن

ما چي دهغه سترگي وليدلې نو وڌار شوم.
 تڪي سرې، پر سڀڌلي، اوڀر ده اوڀر ده برپتونو، وڀنستان
 ئي هم له اندازي اوڀر ده وو. په لاس ئي د گهري پر خاي
 رنگارنگ سپنسي راتاؤ ڪري وو، يوه پانچه (پاڻڅه)
 ئي کښته او دا بله ئي پورته وه، خادر لږ په وږه او زيات
 په ځمکه پروت، سگريټ په لاس کښي، د گربوان تني
 ئي خلاصي، په غاږه کي ئي لاکٽان خوړند، بيره سينه،
 په غوږ کي ئي د لمر گل ټومبلي زما مخي ته راغي لکه
 دي چي د دې علاقي، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئي او دلته څه کوي؟" دې شوده رانه په
 داسي انداز کي پوښتنه وکړه لکه، ته وائي دي به د
 پښتو فلمانو هيرو وي.

"زه دلته د يو ملگري کورته روان يم". ما ورته ښه په
 شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څه چي بيادي دلته ونه وينم، گني
 هاهاهاهاهاهاها". د لاس د گوتونه ئي توپنکچه
 جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کرس کرس خدا
 ئي راته ووئيل، ناڅاپه ئي په يو ډېر ښکلي کم عمر
 هلک سترگي ولگېدې، ماته ئي ووئيل چي "زما

گر مه گلی
زړگی علیخېل
کو کوراغی گنې نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی،
هاهاهاهاها "دائې ووئیل او دهغه بڼکلي کم عمر
هلک په خواروان شو.

زه هم د ملگري کورته روان شوم او د خان سره
مي فکر وکړو چي دا بيا څه بلاؤ؟ دا څنگه حرکت ئې
وکړو. خو خیر، زه د گل خان کورته ورسېدم هغه سره
مي علیک سلیک وکړو او ورسره په جبره کي
کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چي
تاخو يو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره گل خانه! دلته په لاره کي مي یو ځوان
ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو
هیرو، ویلن) جوړ کړی ؤ. ماته ئې وئیل چي چپري
ځې؟ ما جواب ورکړو چي د ملگري کورته. نو په بڼه
بارعب انداز کي ئې راته ووئیل چي ځه، بیا دي دلته
ونه وینم، خدای دي دهغه تنکي بڼکلي هلک سره بڼه
وکړي، که هغه هلته نه وای بڼکاره شوای نو خدای خبر
چي دي ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چي خبره پوره کوله نو گل خان په کړس
وخنډل، زه ئې حیران کړم چي دا ولي خاندی؟ خو بېرته
ئې زر د ځلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسي
ورک شول لکه د کوچ نه چي وپښته وباسې.

ڪرمه ڪلي
زرڪي عليخېل
"ياره زرگيه! داهيرونه دي، خودهيرو گيري په وجه
ئي خپله مور مړه كړه.
"مور مړه كړه؟" زه ئي هك پك حيران كړم.
"هو، مور".
"څنگه؟"

"هغه داسي چي دي حوان د پښتو فلمونه ډېر
كتل، بيا يو ورځ ده يو داسي فلم او كتو چي په هغه كي
هيرو خپله مور مړه كړي. دا خبره وه چي دا حوان كله
كورته راغي نو مور ئي كتغ نه و پڅ كړي، پخو و به ئي
څنگه؟ د پيسو درك نه و، حوان زوي ئي ټوله ورځ په
سينماگانو كي ورك و، بنكلو تنكيو هلكو انو پسې به
ټوله ورځ گرځېدو. خبره دومره وه چي دي حوان دوه
ډزه (مرمي) خپله مور وويشته. خو ورځي ورك و، خو
بيا پرته را پيدا شو، خپل او خپلوان هيڅ نه ورته وائي.
اوس ئي دماغ كار نه كوي، كه كوي نو صرف داسي
چي دي هيرو دي او هريو انسان ورته ويلن بنكاري.
چېرته چي يو بنكلي هلك وويني نو ورپسې شي. د
كلي د ماشومانو بڼه سات په تېر دي."

گل خان چي دا كيسه راته وكړه نو د وجود ټول
وېنستان مي جگ ودرېدل، ما ورته وئيل چي "دا خو
هيرونه دي، دا خو ويلن دي. كه تاسو هيرو ورته

ڪرمه ڪلي
زريگي عليخېل
واياست نودا تاسود هغي سڀين سري سره بد ڪوي
ڪومه چي دده غوندي بي غيرت انسان دلاسه له دي
دنيا نه ولا ره.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**